

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

KAT CANTRELL

Lorelė: kas ta žavinga moteris?

2020 balandis – birželis

MEILĖS SPĄSTAI

Kat Cantrell

**LORELĖ:
KAS TA ŽAVINGA
MOTERIS?**

Dviejų knygų serija
Meilės sąstai
Antra knyga

Versta iš Kat Cantrell,
Playing Mr. Right, 2018
© Kat Cantrell, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2020

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0590-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Įžengus į pastatą, kuriame įsikūrusi „Leblankų labdara“, apėmė toks pat jausmas, kaip ir anksčiau, kai Ksavjerui tekdavo čia būti, – tarsi eiti į uždraustą vietą. Nors jo pavardė tokia pat, kaip organizacijos įkūrėjos, savo noru jis nė kojos čia nekeltų, o tai apmaudu, žinant, kad pastaruosius tris mėnesius turėjo vaikščioti pro šias duris kone kiekvieną dieną.

Ir vaikščios dar tris mėnesius, kol baigsis šis pragaras – išbandymas dėl palikimo. Ksavjero tėvas sumanė velnišką planą, kaip užsitikrinti, kad sūnus net ir po senolio mirties dar ilgai šoktų pagal jo dūdelę. Ksavjeras ir jo brolis Valis turėjo susikeisti vietomis, kad gautų palikimą.

Vadinasi, tie dešimt metų, kuriuos Ksavjeras skyrė „Leblankų brangakmenių“ verslo subtilėms perprasti, ir dar penkeri, kai perėmė generalinio direktoriaus pareigas ir lenkė nu-garą, norėdamas įtikti tėvui, nereiškė nieko. Kad paveldėtų penkis šimtus milijonų dolerių, kuriuos jautėsi jau užsidirbęs, Ksavjeras turėjo atlaikyti dar vieną išbandymą. Tačiau, užuot skyrus kokią nors logišką užduotį, testamente

buvo nurodyta, kad Ksavjeras turės tapti atsa-
kingas už lėšų rinkimą vietoj Valio „Leblankų
labdaroje“, o brolis – perimti iš jo vadovavimą
„Leblankų brangakmeniams“.

Net praėjus trims mėnesiams, Ksavjeras vis
dar imdavo niršti, vos pagalvojęs, kokios ne-
teisingos ir neįgyvendinamos testamento są-
lygos. Tėvas jį išdavė, ir taškas. Kol sūnus dėjo
visas pastangas, kad užmegztų ryšį su tėvu ir
palaimingoje nežinioje galėtų mėgautis tuo,
kad yra mylimiausias vaikas, tėvas rezgė pla-
ną iš kapo parodyti, kaip iš tiesų nekentė abie-
jų savo sūnų.

Tuo požiūriu Ksavjeras ir Valis sutarė. Ši pa-
tirtis stebėtinai suartino brolius, šiaip panašius
tik išvaizda. Nors ir dvyniai, jie niekada nebu-
vo artimi, netgi pasirinko visiškai skirtingą kar-
jeros kelią. Valis pasekė motinos pėdomis ir
atrado save dirbdamas „Leblankų labdaroje“.
Ksavjeras tapo vienos iš didžiausių ir pelnin-
giausių deimantų bendrovių pasaulyje genera-
liniu direktoriumi ir džiaugėsi, kad neturi nieko
bendra su labdaringa veikla.

Ir viskas veltui.

Išgirdęs testamento sąlygas, Ksavjeras pasi-
juto taip, tarsi kas būtų nurėžęs didžiulę dalį
jo sielos, ir kol kas jis dar jos neatgavo.

Kartėlis – per silpnas žodis apibūdinti tam, ką sūnus dabar jautė tėvui. Tačiau pasinaudojo kartėliu kaip degalais. Jis išlaikys šį išbandymą. Juk ne kas kita, o sėkmė yra geriausias kerštas.

Ksavjeras energingai ėmėsi naujo vaidmens LBL ir... nors iš visos širdies troško pasirodyti kuo geriau, dar nesijautė tvirtai stovintis ant kojų. Atrodė, tarsi tėvas būtų tyčia padalijęs jam prastas kortas. Bėda ta, kad testamente nurodyta, jog dirbdamas Valio darbą, Ksavjeras privalo surinkti tam tikrą sumą – dešimt milijonų dolerių. Nemenka užduotis. Tačiau jis dar nepasidavė ir nė neketina pasiduoti.

Net šeštą ryto „Leblankų labdaroje“ virė darbas. Maisto atsargų skyrius dirbo septynias dienas per savaitę po penkiolika valandų per dieną. Absurdiška. Šitoks pinigų švaistymas! Savanoriai dažnokai pranešdavo, kad ankstyvą rytmetį nebuvo užsukęs nė vienas žmogus, tačiau jie visada laukdavo įžiebę šviesas.

Ksavjeras pakeitė šio skyriaus darbo laiką, ir tai buvo vienas pirmųjų iš daugelio jo nurodymų, dėl kurių teko pasigailėti. Vėliau jis juos atšaukė, tačiau aptarnavimo vadovė Mardžorė Liujis, mažytė moteris, kuri tvarkėsi stebėtinai veiksmingai tarytum koks generolas, vis tiek

išėjo iš darbo. Žinoma, ji pasakė Valiui, savo tikrajam viršininkui, tą patį, ką ir Ksavjerui, - paaiškino, kad jos motina sunkiai susirgo. Tačiau Ksavjeras žinojo tiesą: Mardžorė jo nekenė.

Kone visi LBL darbuotojai nekenė, bet tai nieko keisto. Jam pavaldūs „Leblankų brangakmenių“ - jo tikrosios darbovietės, kaip jis pareiškė Mardžorei - darbuotojai jį gerbė. Ar jie jį mėgo? Kas žino? Tiesą sakant, Ksavjerui nerūpėjo; svarbiausia, kad pelnas kas mėnesį augo.

LBL nėra deimantų pramonė. Niekas, išskyrus jį, jų čia neturėjo, ir jau po pirmos darbo dienos Ksavjeras nustojo segėti „Yacht-Master“ laikrodį. Mardžorė gana prikišamai pasakė, kad žmonės, kuriems padeda LBL, arba pagalvos, kad laikrodis netikras, arba pamėgins jį pavogti, arba pamanyt, kad jis, bjaurybė, nejautrus. Arba ir viena, ir kita, ir trečia.

Todėl dabar pusę milijono dolerių kainuojantis laikrodis dūlėjo papuošalų dėžutėje. Vyras paliko jį ten gulėti, tikėdamasis pelnyti bent lašelį tos mistinės pagarbos, tačiau vietoj to Mardžorė jo kelyje vieną po kitos statė mūrinės kliūčių sienas ir dar skatino visus kitus jo nekęsti. Tarsi to būtų negana, pati išėjo iš

darbo, palikdama Ksavjerą su maišu rankoje. Tikraja to žodžio prasme.

Vakar jis dirbo sandėlyje, krovė į dėžutes produktus, kad alkstantys, kuriems teikė pagalbą LBL, galėtų tiesiog pasičiupti jas ir nueiti. Šeimos pasiimdavo iš anksto paruoštas dėžutes su produktais. Kartą per dieną LBL patiekdavo šilto maisto, tačiau į virtuvę Ksavjeras nelindo. Ten puikiai tvarkėsi maitinimo paslaugų vadovė Dženiferė Sanders, irgi pritarusi populiariai nuomonei, kad Valis neskęsdamas vaikšto vandeniui, tad visos Ksavjero pastangos tiesiog nublankdavo.

Kaip ir kiekvieną rytą, Ksavjeras įžengė į savo kabinetą, kuris iš tikrųjų priklausė Valiui. Ksavjeras jį suremontavo. Liepė perdažyti sienas ir užsakė naujus baldus. Pagalvojo: jeigu jau teks čia padirbėti, tegu bent sienos nepriena, kad Valis buvo čia pirmas ir jam sekėsi geriau.

Ksavjerui peržiūrint milžinišką šūsnį popierių, suplaukdavusių vykdant labdaringą veiklą, pro duris kyštelėjo galvą brolis. Ačiū Dievui. Ksavjeras jau buvo pradėjęs abejoti, ar Valis tikrai pasirodys suplanuotame susitikime dėl laisvos aptarnavimo vadovo vietos. Mardžorei piktai trenkus prašymą, dauguma kasdienio veiklos

valdymo rūpesčių teko Ksavjerui, todėl jam likdavo be galo mažai laiko, be galo reikalingo lėšų rinkimo renginiams organizuoti.

Valis pasisiūlė pagelbėti per pokalbį ir Ksavjeras su džiaugsmu griebėsi šio pasiūlymo it skęstantis šiaudo, bet broliui neužsiminė, kaip labai iš tiesų jam reikėjo pagalbos. Jeigu tėvo testamentas jį ko nors išmokė, tai nepasitikėti niekuo, net šeimos nariais.

- Atsiprašau, vėluoju, - Valis įžengė į buvusį savo kabinetą ir nusivaipė pamatęs sienas, nusibraukė nuo akių per ilgus plaukus. - Jei jau norėjai perdažyti, galėjai išsirinkti kitą, ne vėmalų žalumo, spalvą.

- Tai šalavijų spalva. Ji ramina.

Tiesą sakant, nė velnio neramino ir nė nepriminė dažytojo jam parodyto pavyzdžio. Tačiau teks su tuo susitaikyti, nes LBL neturi pinigų tokioms tuštybėms kaip sienų dažymas. Kai Ksavjeras pabandė sumokėti pats, Mardžorė pratrūko ir išvardijo jam šimtą keturiasdešimt septynias priežastis, kodėl jo sumanymas niekam tikęs. Geriausiai iš jos tulžingos kalbos jis suprato tai, kad LBL atlikto audito rezultatai buvo nekokie, todėl jų buhalterija vertinama pro didinamąjį stiklą.

Taigi, Ksavjeras turėjo atidžiai žiūrėti, ką daro.

- Kas mūsų laukia šiandien? - maloniai pasidomėjo Valis, klestelėdamas ant vienos iš kėdžių, sustatytų apie direktoriaus stalą, už kurio jau sėdėjo brolis.

Tas stalas buvo tik akims dumti. Ksavjeras čia mažai kam vadovavo. Iki šio išbandymo dėl palikimo būtų sakęs, kad yra protingas žmogus, tačiau LBL atėmė iš jo pasitikėjimą saviimi. Anksčiau jis vadovavo milijardo apyvartą turinčiai bendrovei - vienai iš labiausiai gerbiamų pasaulyje juvelyrinių dirbinių sektoriuje. Leblankų pavardė čia prilygo deimantų sinonimui. Savo pasaulyje Ksavjeras galėjo girtis vienu laimėjimu po kito. O čia? Ši įstaiga - Valio kūdikis, nors šiuo metu brolis meistriškai vadovavo „Leblankų brangakmeniams“.

Ksavjeras liovėsi mintyse skūstis ir nuo stalo pakėlė vienintelį gyvenimo aprašymą.

- Kai atmetei visus kitus, liko tik šis vienas. Kandidatė turi panašios patirties kaip Mardžorė, tik dirbo moterų prieglaudoje. Tad tikriausiai netiks. Noriu rasti žmogų, sugebėsiantį vadovauti maisto atsargų skyriui.

- Spręsti tau, - Valio balse skambėjo neprita-

rimo gaidelė, tarsi ieškoti patyrusio žmogaus būtų beprotybė. – Gal galiu pasižiūrėti?

Ksavjeras padavė gyvenimo aprašymą Valiui, šis jį peržvelgė ir papūtė lūpas.

– Tai sulaukei tik vienintelio gyvenimo aprašymo – iš Lorelės Dikson?

– Jeigu vertinsime žmones, kurie turi bent kokią reikiamą kvalifikaciją, tai taip. Kol kas. Įkėliau skelbimą į įprastas interneto svetaines, bet kol kas atsiliepė labai nedaug.

Valis suspaudė pirštais nosies nugarėlę.

– Negerai. Ar tik nebus pasklidęs gandas apie mūsų eksperimentą dėl palikimo? Būčiau tikėjęsis daugiau pretendentų, bet jeigu išgąsdinai visus kitus, man bus sunku, kai vėl reikės grįžti į šį darbą.

Tokia pastaba įgėlė, bet Ksavjeras to neparodė. Nuo mažų dienų išmoko slėpti emocijas iš paties Edvardo Leblanko. Ir ta pamoka išėjo į naudą, kai tėvas vienu sprendimu viską apvertė aukštyn kojomis.

– Aš čia niekuo dėtas, – ramiai atsakė Ksavjeras, nors suprato Valio užuominą. Mardžorė. Ir vėl. Jis neatmestų galimybes, kad ji spėjo atkalbėti visus galimus kandidatus, tačiau dabar nėra kaip tai atitaisyti. – Jeigu jau reikia ką

nors kaltinti, kaltink tėtį.

Valis pamojavo gyvenimo aprašymu, o jo veido išraiška nepasikeitė.

- Reikėtų pasikalbėti su šia kandidate. Juk kitų kandidatų neturi? Niekas nesako, kad privalėsi ją laikyti, jeigu nepasiteisinsi.

- Puiku.

Ksavjeras pakėlė ragelį, surinko gyvenimo aprašyme nurodytą numerį ir įkalbėjo pranešimą. Neturėjo laiko ginčytis su broliu arba nervintis, kad šis bando daryti įtaką jo sprendimams.

Šis darbas laikinas ir, kaip gerai pasakė Valis, vis tiek netrukus Ksavjeras vėl sėdės savo ratuose. Jo sprendimai čia neturės ilgalaikio poveikio.

Kadangi nebuvo daug ko kalbėti apie Mardžorę pakeisiantį žmogų, panašu, kad Valis manė gavęs leidimą užduoti kelis nepatogius klausimus apie tai, kaip sekasi LBL. Juos nutraukė guvus beldimas į duris.

Administratorė Adelaidė, Mardžorės sekėja, kyštelėjo galvą vidun ir saldžiai nusišypsojo Valiui. Jei pats būtų nematęs savo akimis, Ksavjeras nebūtų patikėjęs, kad ji apskritai moka šypsotis.

- Pas jus Lorelė Dikson, - pasakė ji. - Dėl darbo.

Ksavjeras paskambino jai mažiau nei prieš pusvalandį ir net neprašė užeiti. Pasakė tik tiek, kad norėtų susitarti dėl pokalbio.

- Nė neperspėjusi, - tarstelėjo tyliai jis Valiui. - Drąsoka, ar ne?

Įsijungė nieko gero nežadantis šeštasis Ksavjero jausmas. Čikagos centre susisiekimas ne pats patogiausias, tai ji arba gyvena kur nors netoliese, arba jau buvo pakeliui.

Valis provokuojamai kilstelėjo antakius.

- O man jau padarė įspūdį. Toks ryžtas man patinka.

Žinoma, jis turėjo tai pasakyti ir dar taip, tarsi Ksavjeras būtų padaręs ką nors negero.

- Aš būčiau linkęs jos nepriimti ir susitarti dėl normalaus pokalbio. Kai būsiu spėjęs patikrinti jos kvalifikaciją.

- Bet ji jau čia, - patraukė pečiaais Valis. - Ir ką čia tikrinti? Jeigu nesi tikras, kalbėti galiu aš.

- Moku kalbėti, - suurzgė Ksavjeras. - Tiesiog nemėgstu staigmenų.

Arba kai kas nors mina jam ant kulnų - štai ko sulauki, kai užsimeni broliui, kad Mardžorės

išėjimas pribloškė. Valis pasinaudojo ta silpnumo akimirka ir įsiveržė čia kaip pergalingas didvyris, lydintas dievinančių darbuotojų žvilgsnių.

Valis tik nusišiepė ir kaip koks dykūnas krestelėjo nuo akių plaukus.

- Žinau. Man nesunku. Juk to ir užsukau - išspręsti šį reikalą. Leisk man tvarkytis.

Kai kiaulės ims skraidyti.

- Abu su ja pasikalbėsime. Adelaide, pakviesk ją.

Valis nė nesivargino persėsti ant kitos kėdės, kaip būtų pasielgęs kitas normalus žmogus. Įsitaisyti prie stalo, taip parodydamas valdžią. Valis turbūt nė nežino, kaip tas žodis rašomas. Todėl jo darbuotojai jį ir myli - jis elgiasi su jais kaip su sau lygiais. Tačiau visi nėra lygūs. kažkas juk turi vadovauti, priimti sunkius sprendimus.

Kad ir kas nutiktų, dabar čia vadovauja Ksavjeras. Valiui reikės pasitraukti. Dar tris mėnesius šis kabinetas priklausys Ksavjerui.

Tada Lorelė Dikson įėjo vidun ir Ksavjeras pamiršo Valį, LBL... pamiršo net savo paties vardą. Visas pasaulis nublanko, liko tik ji....